

Arrest

nr. 112 499 van 22 oktober 2013
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 1 juli 2013 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 31 mei 2013.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 10 september 2013 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 9 oktober 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. VAN ISACKER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat G. DEBANDT, die loco advocaat K. VERSTREPEN verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché P. WALRAET, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart een etnische Pashtun te zijn en de Afghaanse nationaliteit te bezitten. Uw vader was een procureur in Jalalabad. Drie jaar geleden werd uw vader door de taliban gevraagd om met zijn werk te stoppen en uw broer Barakatullah voor hen te laten werken. Uw vader weigerde echter te stoppen met zijn werk en stuurde uw broer naar het Verenigd Koninkrijk. Vervolgens werd uw vader op weg naar zijn werk vermoord. Enkele maanden later overleed uw moeder als gevolg complicaties bij haar zwangerschap. Vervolgens ging u met uw broers en zussen bij uw oom in het district Kama wonen. Daar ging u elke morgen naar de moskee om koranlessen te volgen. Elke dag preekte de imam over de jihad tegen de Amerikanen. Op een dag ging u naar een bazaar in de stad Jalalabad waar er een bom ontplofte. U raakte hierbij gewond waarna u een tijd in het ziekenhuis in Jalalabad en Peshawar

heeft gelegen. Daarna keerde u terug naar het dorp van uw oom en ging u opnieuw elke dag naar de lessen in de moskee. Op een dag zei de imam u dat u een zelfmoordaanslag moest plegen. U vertelde dit aan uw oom waarop hij zei dat hij met de imam zou praten. Hij zei dat u moest blijven les volgen in de moskee. Enkele dagen later zei de imam opnieuw dat u een zelfmoordaanslag moest plegen. U weigerde omdat u niet vond dat dit een goede zaak was waarop hij u zei dat u niet wist wat goed en wat slecht is. U verliet daarop de moskee. U vertelde aan de dorpelingen wat de imam tegen u zei waarop zij u aanraadden dit te melden op het districtshuis. U bent vervolgens naar het districtshuis gegaan waarna u met enkele politieagenten naar de moskee ging om de imam te laten arresteren. Enkele dagen later stuurde de taliban dreigbrieven naar het huis van uw oom. Hij besliste daarop dat u moest vertrekken. U ging naar het huis van uw schoonbroer waar u nog 5 dagen verbleef. Daarna vertrok u uit Afghanistan. Op 13 september 2011 vroeg u in België asiel aan.

Ter staving van uw asielaanvraag legt u de volgende documenten neer: een taskara, 2 dreigbrieven van de taliban, een bevestiging van de dorpsouderen, een brief van het districtshuis, documenten van het ziekenhuis van Jalalabad en Peshawar, foto's van u in het ziekenhuis en van uw overleden ouders en een rijbewijs, 2 studentenkaarten, een verzekeringskaart en een busabonnement van uw broer in het Verenigd Koninkrijk.

B. Motivering

Er dient te worden opgemerkt dat u doorheen uw verklaringen een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie van Genève of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming niet aannemelijk heeft gemaakt. Uw verklaringen aangaande uw problemen met de taliban zijn immers dermate vaag en incoherent dat er geen geloof aan kan worden gehecht. Vooreerst dient opgemerkt te worden dat uw problemen volgens uw verklaringen voor het CGVS het gevolg waren van het werk van uw vader als procureur. U kan echter niet aannemelijk maken dat uw vader daadwerkelijk als procureur heeft gewerkt. Wanneer u gevraagd wordt uit te leggen wat hij exact deed als procureur kan u louter stellen dat hij dossiers van procureur deed. Gevraagd om uitgebreider te vertellen over het werk van uw vader zegt u dan dat u enkel weet dat hij procureur is. Ook op de vraag waarom u niet meer kan vertellen over het werk van uw vader geeft u de oppervlakkige uitleg dat u alleen weet dat hij een procureur is en dat de functie van procureur eruit bestaat dat hij dossiers behandelt (CGVS I, p. 5). Op de vraag om uw stelling dat uw vader voor de overheid werkt te specificeren zegt u dat hij voor de dienst van procureurs werkt, wat opnieuw geen nieuw licht op de zaak werpt (CGVS I, p. 6). Na nog enkele bijkomende pogingen om meer informatie te verkrijgen over het werk van uw vader blijkt u louter te kunnen zeggen dat hij dossiers behandelt wanneer iemand bijvoorbeeld een misdrijf pleegt en dat hij moet onderzoeken wie een crimineel is en wie niet (CGVS I, p. 5 en 6). Dit weet geenszins te overtuigen.

Voorts dient er gewezen te worden op een tegenstrijdigheid tussen de verklaringen die u liet optekenen op de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) en uw verklaringen tijdens het gehoor op het CGVS. Op de DVZ verklaarde u dat 3 jaar eerder uw broer uit Afghanistan vertrok en uw vader vermoord werd (vragenlijst CGVS, p. 3 en vragenlijst DVZ, vraag 11). Op het gehoor op het CGVS verklaart u echter eveneens dat het 3 jaar geleden is dat uw broer het land ontvluchtte en dat uw vader vermoord werd (CGVS I, p. 5 en 7). Dit is zeer vreemd gezien het gehoor op de DVZ op 21 december 2011 plaatsvond en het gehoor op het CGVS op 2 april 2013, een verschil van meer dan een jaar en 3 maanden. Het feit dat u telkens zegt dat de problemen drie jaar geleden begonnen hoewel er een lange tijd is verstreken tussen de beide gehoren doet uw relaas ingestudeerd overkomen. Wanneer u dan gewezen wordt op deze strijdige verklaringen kan u louter stellen dat u dat niet had verklaart op de DVZ (CGVS I, p. 5). Overigens kan in verband met de bedreigingen die uw vader en broer kregen nog gewezen worden op het opmerkelijke feit dat u geen idee heeft op welke manier zij benaderd werden door de taliban (CGVS I, p. 11 en 12). Er kan verwacht worden dat u hier toch enige notie van zou moeten hebben.

Verder legt u ook op een ander punt strijdige verklaringen af op beide interviews. U zegt op de DVZ immers dat u reeds in 2009 naar Kama verhuisde (DVZ, punt 9). Op het CGVS zegt u echter dat u slechts 7 of 8 maanden in Kama heeft gewoond, wat betekent dat u pas eind 2010 of begin 2011 verhuisd kon zijn naar Kama – u was immers slechts een 54-tal dagen onderweg voor uw aankomst in België op 13 september 2011 (CGVS I, p. 3 en 5 en DVZ, vraag 35).

Uw verklaringen over de moord op uw vader zijn verder maar weinig doorleefd te noemen. Wanneer gevraagd wordt hoe uw vader vermoord werd zegt u dat de taliban hem onderweg naar zijn werk hebben vermoord. Wanneer gevraagd wordt uitgebreid te vertellen over de dood van uw vader stelt u louter dat hij bedreigd werd door de taliban vanwege zijn werk en dat zij hem hebben vermoord. Wanneer u dan nogmaals wordt aangespoord om te vertellen wat er allemaal is gebeurd op de dag van zijn dood kan u opnieuw niet meer zeggen dan dat hij onderweg naar zijn werk vermoord werd (CGVS I,

p. 12). Dergelijke oppervlakkige verklaringen over een nochtans indringende gebeurtenis in uw leven halen de geloofwaardigheid van uw relaas in ernstige mate onderuit.

Het verdere verloop van de gebeurtenissen zoals u ze schetst sinds de dood van uw ouders is eveneens weinig aannemelijk. Zo blijkt uit uw verklaringen dat uw oom van moederskant de zorgen over u en uw broers en zussen op zich nam en dat jullie bij hem in het district Kama zijn gaan wonen (CGVS I, p. 10). Het is echter weinig waarschijnlijk dat hij u vervolgens elke dag naar de moskee liet gaan voor koranlessen bij een imam waarvan aangenomen kan worden dat de mensen in het dorp wisten dat hij banden al dan niet sympathieën voor de taliban had. Deze imam predikte immers elke dag de ondergang van de Amerikanen in Afghanistan en moedigde de jihad tegen de internationale troepen aan (CGVS I, p. 11). Vervolgens is het eveneens weinig aannemelijk dat, wanneer u aan uw oom vertelde dat de imam van de moskee aan u vroeg om een zelfmoordaanslag te plegen, hij louter zou hebben gezegd dat hij met die imam zou praten en dat hij u zelfs nog steeds aanmoedigde om lessen bij de imam te blijven volgen (CGVS I, p. 16). Dit is des te onwaarschijnlijker nadat al gebleken was dat enkele andere jongens die les volgden bij deze imam plotseling uit het dorp verdwenen waren (CGVS I, p. 12). Wanneer u dan gevraagd wordt waarom u nog steeds naar de moskee moest blijven gaan van uw oom zegt u louter dat hij het niet ernstig nam (CGVS I, p. 16). Dit is geenszins overtuigend daar naast bovenstaande feiten – dat de imam predikte voor de jihad en dat er enkele jongens uit zijn klas waren verdwenen – er ook op gewezen dient te worden dat zijn schoonbroer kort daarvoor nog werd vermoord door de taliban en zijn neef het land is moeten ontvluchten (CGVS I, p. 10). Wanneer u dan gewezen wordt op dit opmerkelijke gedrag van uw oom zegt u dan op ontwijkende wijze dat u eigenlijk altijd al vond dat uw oom verantwoordelijk is voor uw problemen (CGVS I, p. 16). Bovendien is het verbazingwekkend dat u eigenlijk geen idee heeft of uw oom uiteindelijk met de imam heeft gepraat of niet (CGVS I, p. 16). Nochtans kan verwacht worden dat u daar toch naar gevraagd zou hebben. Ook uw eigen gedrag na de tweede keer dat de imam u vroeg om een zelfmoordaanslag te plegen doet ernstige twijfels rijzen. Zo blijkt dat u zonder uw oom – die u en uw broers en zussen sinds de dood van uw vader in huis nam en voor u zorgde – in te lichten meteen naar het districtshuis bent gegaan om uw problemen met de imam van uw dorp aan te geven (CGVS I, p. 10 en 17). Wanneer u dan gevraagd wordt waarom u niet aan uw oom vertelde dat de imam u een tweede keer had gevraagd om een zelfmoordaanslag te plegen en dat u het districtshuis wilde inlichten zegt u dat uw oom deze problemen niet ernstig nam (CGVS I, p. 17). Dit is echter niet aannemelijk daar u zelf even later zegt dat u meteen zelf naar het districtshuis bent gegaan omdat u van menig was dat uw oom, indien u hem zou inlichten, dat immers toch ook zou gedaan hebben (CGVS I, p. 17). Dergelijke weinig waarschijnlijke en inconsistente verklaringen ondermijnen de geloofwaardigheid van uw problemen in verdere mate.

Tevens roepen uw verklaringen over de wijze waarop de imam u uiteindelijk trachtte te rekruteren nog meer vragen op. Zo zou hij u opeens – zonder voorgaande – hebben gevraagd om een zelfmoordaanslag te plegen. Wanneer u gevraagd wordt waarom hij uitgerekend u hiervoor uitkoos blijkt u slechts te kunnen inroepen dat u kuiste in de moskee en dat hij u vertrouwde. Dergelijke oppervlakkige verklaringen zijn weinig overtuigend (CGVS I, p. 12). Bovendien is het vreemd dat hij u vraagt een zelfmoordaanslag te plegen en dat u vervolgens weigert, waarna hij u dan maar gewoon laat gaan en u zo de kans geeft om dit aan anderen te zeggen en zelfs de politie in te lichten, wat u dan ook gedaan heeft. In dit verband zegt u dat hij dacht dat u zou terugkomen. Dit is echter niet aannemelijk gezien u immers zijn eis om een zelfmoordaanslag te plegen had geweigerd (CGVS I, p. 15).

Gezien het geheel van de bovenstaande vaststellingen heeft u, ook wanneer rekening gehouden wordt met uw jonge leeftijd, niet aannemelijk gemaakt Afghanistan te hebben verlaten omwille van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of omdat u een reëel risico zou lopen te worden geconfronteerd met de doodstraf of executie, of met foltering, onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing. Bijgevolg moet u zowel de vluchtelingenstatus als de subsidiaire beschermingsstatus voorzien in artikel 48/4, § 2, a) of b) van de Vreemdelingenwet worden geweigerd.

De door u neergelegde documenten doen geen afbreuk aan bovenstaande vaststellingen. Uw taskara heeft betrekking op uw identiteit en herkomst, die hier niet onmiddellijk ter discussie staan. De documenten van het ziekenhuis in Jalalabad en Peshawar en de foto's van u in het ziekenhuis hebben betrekking op de verwoningen die u opliep bij een ontplofing in Jalalabad. Dit incident is echter niet verbonden aan uw problemen en voegt dan ook niets toe aan uw asielrelaas. Wat betreft de brieven van de taliban, de brief van het districtshuis en de brief van de dorpsouderen dient gezegd dat ook deze de geloofwaardigheid van uw relaas niet kunnen herstellen. Uit objectieve informatie waarover het CGVS beschikt dat in Afghanistan en zelfs daarbuiten zeer gemakkelijk op niet-reguliere wijze, via corruptie en vervalsers, Afghaanse 'officiële' documenten kunnen verkregen worden. Veel Afghaanse documenten zijn, ook na gedegen onderzoek door Afghaanse deskundigen, niet van authentieke documenten te onderscheiden. Documenten uit niet-officiële bronnen, zoals dreigbrieven, zijn om voor de hand liggende redenen nog gemakkelijker te vervalsen dan "officiële" stukken. Afghaanse

documenten hebben daarom een zeer beperkte bewijswaarde, die moet worden beoordeeld in samenhang met de verklaringen die betrekking hebben op de asielaanvraag. Ook de foto's van uw overleden ouders hebben geen bewijswaarde gezien u zelf niet staat op de foto's waarop uw vader zou zijn afgebeeld (CGVS I, p. 19). Ook de Britse documenten van uw broer voegen niets toe aan uw asielrelaas.

Naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met een risicoprofiel kan een Afghaanse asielzoeker door het CGVS ook een beschermingsstatus worden toegekend ten gevolge van de algemene situatie in zijn regio van herkomst. Asielzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan wordt de status van subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 c van de Vreemdelingenwet toegekend omwille van de algemene veiligheidssituatie in hun regio van herkomst.

Het is in het kader van de subsidiaire beschermingsstatus zoals voorzien in artikel 48/4, § 2, c van de Vreemdelingenwet onder meer de taak van de asielinstanties na te gaan of er van de asielzoeker redelijkerwijs kan worden verwacht dat hij zich in een deel van het land van herkomst vestigt waar hij geen reëel risico op ernstige schade loopt. Hierbij dient rekening te worden gehouden met de algemene omstandigheden in het land van herkomst en met de persoonlijke omstandigheden van de asielzoeker.

Wat betreft de algemene omstandigheden in Afghanistan blijkt uit een analyse van de veiligheidssituatie door CEDOCA (zie de aan het administratief dossier toegevoegde SRB's "Veiligheidssituatie Afghanistan: Beschrijving van het conflict", dd. 22 maart 2013; "Veiligheidssituatie Afghanistan: Regionale Analyse", dd. 21 maart 2013) dat de veiligheidssituatie in Afghanistan nog steeds erg verschillend is naargelang de regio. Er blijkt eveneens uit dat de veiligheidssituatie in de provincie Nangarhar in 2012 weilswaar verslechterd is, doch anderzijds blijkt dat ook binnen de provincie het geweldsniveau erg verschillend is naargelang het district.

Voor wat het district Jalalabad betreft, blijkt uit de informatie waarover het CGVS beschikt dat de situatie in dit district relatief rustig is. Het veiligheidsparadigma van Jalalabad lijkt sterk op dat van de andere steden in Afghanistan: criminaliteit is er het grootste probleem. Voorts controleren de Afghaanse veiligheidsdiensten de situatie steeds efficiënter. Het aantal aanslagen in de steden is relatief laag, het aantal burgerslachtoffers ook. De aanslagen zijn enerzijds gerichte aanslagen op hoge profielen aan de zijde van de regering, binnen de veiligheidsdiensten of waarvan wordt verondersteld dat ze bij de regering of internationale troepen aanleunen. Anderzijds vindt er sporadisch een complexe aanval plaats, meestal gericht tegen doelwitten zoals overheidsgebouwen, buitenlandse aanwezigheid en belangrijke infrastructuur, zoals de luchthaven. Deze aanslagen hebben als oogmerk eerder een hoge visibiliteit in de media, dan dat het daadwerkelijk pogingen zijn om de stad te controleren. De kans om als burger in een dergelijke aanslag verzeild te raken, is erg klein. De veiligheidssituatie in de stad is er bovendien significant op vooruit gegaan.

Uit de informatie waarover het CGVS beschikt, blijkt derhalve dat het geweld in Jalalabad beperkt en niet aanhoudend van aard is. De aanslagen zijn eerder gericht op bepaalde profielen en de impact ervan op het leven van de gewone Afghaanse burger is eerder beperkt. Met betrekking tot de situatie in Jalalabad kan dan ook worden gesteld dat er geen sprake is van een reëel risico er te worden geconfronteerd met een ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een binnenlands of internationaal gewapend conflict. De stad Jalalabad kan dan ook worden beschouwd als een regio van Afghanistan waar men zich kan vestigen om zich te onttrekken aan de onveiligheid die in bepaalde regio's van Afghanistan heerst.

Inzake de persoonlijke omstandigheden moet worden gesteld dat er van een kandidaat-vluchteling redelijkerwijze verwacht kan worden dat hij de asielinstanties van het onthaalland, bevoegd om kennis te nemen van en te oordelen over zijn aanvraag tot hulp en bescherming, van begin af aan in vertrouwen neemt door een waarheidsgetrouw relaas uiteen te zetten (zie ook UNHCR, Handbook on Procedures and Criteria for Determining Refugee Status under the 1951 Convention and the 1967 Protocol relating to the Status of Refugees, paragraaf 205). Op de asielzoeker rust dan ook de verplichting om zijn volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over zijn asielaanvraag en het is aan hem/haar om de nodige feiten en alle relevante elementen aan te brengen aan de Commissaris-generaal. Er kan van hem dan ook worden verwacht dat hij de asielinstanties inzicht verschaft in zijn werkelijke achtergrond, zijn netwerk en zijn familiale context zodat de asielinstantie kan beoordelen of er zijn hoofde sprake is van een reëel binnenlands vluchtalternatief. Indien immers doorheen het onderzoek van het dossier moet worden vastgesteld dat de asielzoeker geen zicht biedt op deze elementen is het voor de instanties onmogelijk om een correct zicht te krijgen op de nood aan bescherming van deze persoon.

Uit uw verklaringen blijkt dat u bent opgegroeid in de nabijheid van de stad Jalalabad – het was immers nog geen half uur te voet van uw dorp naar het Chawke Talashi (CGVS II, p. 3). Gezien de ongeloofwaardigheid van uw beweringen over het lot van uw familieleden, meer bepaald dat van

uw vader (het gezinshoofd), kan er geen geloof worden gehecht aan uw verklaringen over uw levensomstandigheden voor u Afghanistan verliet en over uw profiel van kwetsbare en relatief geïsoleerde jonge man. Ook wat betreft uw financiële situatie dient vastgesteld te worden dat u het CGVS hierover in het ongewisse laat. Zo kan allereerst erop gewezen worden dat u niet aannemelijk wist te maken dat uw vader een procureur was en daardoor geen zicht biedt op zijn beroep. Bovendien verklaart u niet te weten wie uw reis en die van uw twee broers, Barakatullah en Qudratullah, heeft betaald en hoe zij aan dit geld kwamen (CGVS II, p. 5 en 6). Er kan nochtans verwacht worden dat u er enig idee zou hebben van zou hebben wie een dergelijke onderneming – de illegale vlucht van drie broers naar België en het Verenigd Koninkrijk – zou hebben verwezenlijkt en betaald en hoe zij dit wisten te bewerkstelligen. Bovendien blijkt u wat betreft de kost van uw reis geen beeld te willen scheppen. Zo zegt u te denken dat het 1 tot 1,2 miljoen roepies zou hebben gekost (CGVS II, p. 5). Wanneer u dan gevraagd wordt of u Afghani dan wel Pakistaanse roepie bedoelt zegt u echter dit niet te weten, hoewel er een significant verschil is in de waarde van deze munten (CGVS II, p. 5). Verder is ook uw verklaring dat u nooit naar school bent geweest niet geloofwaardig (CGVS I, p. 8). Zo zijn uw 3 broers wel allemaal naar school geweest. Uw oudste broer Barakatullah is tot het achtste of negende jaar naar school geweest totdat hij naar het Verenigd Koninkrijk vertrok (CGVS I, p. 8). U biedt geen overtuigende verklaring voor het feit dat u als enige niet naar school zou zijn gegaan. De enige reden die u hiervoor opgeeft is dat u geen interesse zou hebben gehad. Dit weet niet te overtuigen, zeker daar aangeeft dat uw vader wel zou hebben gewild dat u naar school ging en dat hij u zelfs zou hebben geslagen om u te proberen te dwingen (CGVS I, p. 9). Bovendien blijkt uit uw taskara dat u wel degelijk een student zou zijn. Op basis van het voorgaande kan worden geconcludeerd dat uw verklaringen met betrekking tot uw persoonlijke achtergrond ongeloofwaardig zijn zodat u het de Commissaris-generaal onmogelijk maakt om een correct beeld te krijgen van een kernaspect van uw asielrelaas. Uw verklaringen laten immers niet toe om op een correcte wijze tot een inschatting te komen van uw werkelijke (familiale) situatie, van het al dan niet bestaan van een netwerk in uwen hoofde of van uw verblijfssituatie of regio van herkomst. Gezien u hier in gebreke bent gebleven kan u het statuut van vluchteling of de subsidiaire beschermingsstatus niet worden toegekend.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekschrift

2.1.1. Middelen

Verzoeker is van mening dat de bestreden beslissing een schending uitmaakt van de artikelen 48/2 t.e.m. 48/5, artikel 57/6/1, artikel 57/7ter en artikel 62 van de Vreemdelingenwet, artikel 4.3. c) van richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004, van artikel 1 van de Vluchtelingenconventie, van de algemene motiveringsplicht, het zorgvuldigheids- en redelijkheidsbeginsel en van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen.

Verzoeker vraagt in hoofddorde om hem als vluchteling te erkennen en in ondergeschikte orde om hem subsidiaire bescherming te verlenen, minstens de bestreden beslissing te hervormen voor verder onderzoek.

2.1.2. Stukken

Verzoeker voegt bij zijn verzoekschrift drie nota's van de UNHCR betreffende de bewijslast in asielzaken.

2.2. Beoordeling

2.2.1. Bevoegdheid

De Raad wijst erop dat hij inzake beslissingen van de commissaris-generaal over volheid van rechtsmacht beschikt. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95, 96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoekende partij daarop.

2.2.2. Vluchtelingenstatus

De Raad is van mening dat verzoeker niet in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus.

In zijn beslissing oordeelde de commissaris-generaal dat het asielrelaas van verzoeker ongeloofwaardig is gezien (i) verzoeker niet kan aannemelijk maken dat zijn vader procureur was, gezien hij daaromtrent slechts oppervlakkige en vage verklaringen aflegt, (ii) er ernstige tegenstrijdigheden werden vastgesteld tussen verzoekers verklaringen bij de Dienst Vreemdelingenzaken en het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen met betrekking tot de chronologie van de door hem aangehaalde feiten, (iii) verzoekers verklaringen over de dood van zijn vader weinig doorleefd zijn.

Verzoeker slaagt er in zijn verzoekschrift niet in deze motieven, die allen steun vinden in de stukken van het administratief dossier en zijn deugdelijk, te ontcrachten.

In zijn verzoekschrift stelt verzoeker dat hij over een risicoprofiel beschikt zoals omschreven in een UNHCR-richtlijn. Verzoeker betwist de ongeloofwaardigheid van het beroep van zijn vader en wijt zijn geringe kennis ter zake aan zijn jonge leeftijd en aan het feit dat zijn vader niet met hem sprak over zijn job-inhoud, en dit in lijn met de Afghaanse traditie. Aangaande de tegenstrijdigheden met betrekking tot de chronologie van de feiten bevestigt verzoeker dat de opgegeven data moeilijk kunnen kloppen, doch betwist hij dat hieruit kan worden afgeleid dat hij een "ingestudeerd nummertje" vertelt. Verzoeker meent dat elke asielzoeker zijn relaas dermate veel dient te herhalen dat zijn relaas aan spontaneïteit inboet en een zekere abstractie verkrijgt. Wat betreft zijn oppervlakkige kennis van de omstandigheden van de dood van zijn vader, merkt verzoeker op dat het psychologische trauma dat hij aan die moord over hield fungeerde als een soort "filter", hetgeen verzoeker wenst te staven met citaten uit een richtlijn van het UNHCR. Verzoeker betwist tot slot de niet plausibele elementen in zijn relaas inzake de rol van zijn oom en van de imam. Verzoeker stelt dienaangaande dat de taliban wel degelijk een grote populariteit genieten bij een groot deel van de Afghaanse bevolking, en dat het dan ook niet zo is "*dat verzoekers oom per se tegen de imam gekant zou moeten zijn*". De rol van verzoekers oom zou onvoldoende uitgeklaard zijn om hieruit te kunnen besluiten dat het relaas ongeloofwaardig is.

Verzoekers kritiek op de motieven van de bestreden beslissing kan niet overtuigen. Uit het gehoorverslag blijkt effectief dat verzoeker de functie van zijn vader niet nader kon omschrijven. Verzoeker komt eerst niet verder dan te stellen dat "*hij alleen weet dat hij een procureur is*" en strandt, na aandringen van de dossierbehandelaar, op de nietszeggende stelling dat zijn vader "*moet onderzoeken wie een crimineel is en wie niet*" (gehoorverslag p. 5-6). Verzoekers verklaring dat dit te wijten is aan zijn jeugdige leeftijd en aan de Afghaanse cultuur is niet dienstig om dit gebrek aan kennis te verklaren. Zo wordt de stelling dat het tot de Afghaanse cultuur behoort dat vaders "niet honderduit over hun werk vertellen" op geen enkele wijze aangetoond, bovendien staat deze stelling haaks op het gegeven dat de zoon een duidelijk geprivilegieerde en belangrijke positie inneemt binnen het Afghaanse gezin. De commissaris-generaal kon terecht besluiten dat het ongeloofwaardig is dat verzoekers vader procureur was. Verzoeker brengt hiervan hoe dan ook geen enkel materieel bewijselement aan. Voorts kan worden vastgesteld dat verzoeker zowel bij de Dienst Vreemdelingenzaken als bij het Commissariaat-generaal stelde dat hij "drie jaar geleden" uit Afghanistan vertrok, niettegenstaande er een verschil was van meer dan een jaar en drie maanden tussen beide interviews. Verzoekers verklaring hiervoor, namelijk dat zij relaas door een opeenvolgende herhaling een zekere abstractie verkrijgt, volstaat niet om deze incoherente te verklaren, doch bevestigt daarentegen de stelling van de commissaris-generaal dat het relaas daardoor ingestudeerd en niet-spontaan overkomt. Wat betreft de oppervlakkige en niet-doorleefde verklaringen van verzoeker over de moord van zijn vader, merkt de Raad op dat verzoeker nalaat zijn beweerde mentale trauma's te staven met enig medisch stuk, waardoor hij zich evenmin kan beroepen op de selectieve amnesie die in de betreffende richtlijn van het UNHCR wordt beschreven. Waar verzoeker tenslotte de niet plausibele rol van zijn oom en van de imam wenst te nuanceren door te stellen dat "*de rol van zijn oom onvoldoende uitgeklaard is*", wenst de Raad

te benadrukken dat eventuele onduidelijkheden over de rol van verzoekers oom volledige aan verzoeker zelf te wijten zijn, die naliert ter zake coherente en volledige verklaringen af te leggen.

Verzoeker komt niet verder dan het minimaliseren en vergoelijken van de vele vaststellingen van de bestreden beslissing, doch onderneemt geen poging om deze te ontcrachten met objectieve argumenten. De motieven uit de bestreden beslissing blijken allen uit de stukken van het administratief dossier en zijn deugdelijk. Op basis van de gezamenlijke draagkracht van de voormelde motieven kon de commissaris-generaal in redelijkheid tot de conclusie komen dat het asielrelaas ongeloofwaardig is en derhalve geen aanleiding kon geven tot het in aanmerking nemen van een gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingrechtelijke zin.

De bij het verzoekschrift gevoegde richtlijnen van UNHCR betreffende de bewijslast in asielzaken, vermogen hieraan geen afbreuk te doen, doch eerder in tegendeel, gezien deze richtlijnen bevestigen dat slechts aan een intern coherent en plausibel asielrelaas het voordeel van de twijfel kan worden toegekend, *quod non in casu*.

Bijgevolg maakt verzoeker niet aannemelijk dat hij bij terugkeer naar zijn land van herkomst een gegronde vrees voor vervolging zou koesteren in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet.

2.2.3. Subsidiaire beschermingsstatus

De Raad is van mening dat verzoeker niet in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming.

Gelet op de ongeloofwaardigheid van het asielrelaas maakt verzoeker niet aannemelijk dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de vreemdelingenwet.

Wat betreft het risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet oordeelde de commissaris-generaal dat er in voor verzoeker een redelijk en veilig intern hervestigingsalternatief open staat in Jalalabad, waardoor er voor verzoeker geen nood is aan internationale bescherming. Met toepassing van artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet is er immers geen behoefte aan bescherming indien er in een deel van het land van herkomst geen gegronde vrees bestaat voor vervolging of geen reëel risico op ernstige schade, en indien van de verzoeker redelijkerwijs kan worden verwacht dat hij in dat deel van het land blijft. Hierbij geldt als voorwaarde dat de verzoeker toegang moet hebben tot dat deel van het land en er zich moet kunnen vestigen (EHRM, *Salah Sheekh t. Nederland*, 11 januari 2007, § 141; EHRM, *Husseini t. Zweden*, 13 oktober 2011, § 97).

De analyse van de commissaris-generaal inzake de veiligheidssituatie in Jalalabad, toegevoegd aan het administratief dossier is gebaseerd op een hoeveelheid van verschillende objectieve bronnen. Uit deze informatie blijkt dat het geweld in Jalalabad beperkt en niet aanhoudend van aard is. De aanslagen zijn eerder gericht op bepaalde profielen en de impact ervan op het leven van de gewone Afghaanse burger is eerder beperkt. Actueel is er voor burgers in Jalalabad aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. Voorts blijkt Jalalabad perfect te bereiken via de hoofdstad Kabul. Uit de informatie blijkt immers dat de hoofdstad Kabul veilig te bereiken is via de internationale luchthaven. Op de weg van Kabul naar Jalalabad vervolgens blijkt het grootste probleem gelegen te zijn in de onveilige verkeerssituatie die zijn oorzaak vindt in roekeloos rijgedrag. Er gebeuren incidenten op deze weg gelinkt aan het conflict maar deze doen zich meestal 's nachts voor en zijn hoofdzakelijk gericht tegen *high profiles* en meestal zonder burgerslachtoffers. Verschillende bronnen geven aan dat de weg overdag voor burgers veilig is (SRB; *Veiligheidssituatie Afghanistan: Regionale Analyse*, 23-24, 21 maart 2013).

Er zijn verder evenmin aanwijzingen dat het voor verzoeker "onredelijk" zou zijn om zich te hervestigen in Jalalabad. De commissaris-generaal motiveerde in de bestreden beslissing omstandig waarom aan het beweerde profiel van verzoeker als ongeschoolde jongeman zonder enige financiële draagkracht noch netwerk, geen enkel geloof kan worden gehecht. Zo bleek gedurende de verhoren dat verzoeker niet wenste te vertellen hoeveel zijn reis naar Europa gekost had, noch wie de reis van hem en zijn broers naar Europa had gefinancierd. Verzoeker merkt hierbij opnieuw op dat zijn gebrekkige kennis "niet verwonderlijk is gezien zijn leeftijd, de positie binnen zijn familie en de snelheid waarmee de beslissing om te vluchten werd genomen", alsook gelet op het feit dat hij de enige is van zijn familie is die "geen school heeft gelopen". Deze uitleg overtuigt niet. Het is volstrekt ongeloofwaardig dat

verzoeker er geen idee van zou hebben wie de reis van hem en zijn broers zou hebben bekostigd. De Raad merkt voorts op dat verzoeker er evenmin in slaagt aannemelijk te maken waarom net hij, als zoon van beweerdelijk een procureur, als enige van de familie geen enkele vorm van onderwijs zou hebben genoten. Verzoeker weigert om de correcte toedracht omtrent zijn levensomstandigheden in Afghanistan aan de asielinstanties mede te delen. Bijgevolg maakt verzoeker evenmin aannemelijk dat het in aanmerking nemen van een intern hervestigingsalternatief in Jalalabad in zijn geval "onredelijk" zou zijn.

Tot slot meent verzoeker dat het onderzoek naar zijn asielaanvraag "onzorgvuldig" is gevoerd, omdat de commissaris-generaal had geweigerd om de feitelijke informatie uit de Britse asielaanvraag van zijn broer in het onderzoek te betrekken. Evenmin deze opmerking is dienstig. *Sub 2.2.2.* bleek afdoende dat de verklaringen van verzoeker dermate behept zijn met vaagheden, incoherenties en niet plausibele elementen dat er aan het relaas geen enkel geloof kan worden gehecht. De commissaris-generaal kon op basis van de gecombineerde draagkracht van de voormelde motieven op zich al in redelijkheid tot de ongeloofwaardigheid van het relaas besluiten, zonder dat er daar verder onderzoek voor nodig was.

Waar verzoeker tot slot nog meent dat er "*voorbijgegaan is aan zijn documenten*", merkt de Raad op dat zijn documenten wel degelijk werden besproken in de bestreden beslissing. De opmerkingen die de commissaris-generaal dienaangaande maakte zijn allen deugdelijk, en worden door verzoeker op geen enkele wijze betwist.

Bijgevolg maakt verzoeker evenmin aannemelijk dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Verzoeker vraagt *in fine* van zijn verzoekschrift de bestreden beslissing te vernietigen. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoeker geeft verder niet aan welke substantiële onregelmatigheden aan de bestreden beslissing zouden kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tweeëntwintig oktober tweeduizend dertien door:

mevr. A. VAN ISACKER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

A. VAN ISACKER